

ΑΝΤΙΚΥΘΗΡΑ - Μνήμες.

Ο ερχομός μου στ' αντικύθηρα ήταν μάλλον τυχαίος. Η απόφαση μου, στη συνέχεια, ν' αφιερώσω ένα μήνα μπρος της ζωής μου στο νησί, ήταν μια συνειδητή απόφαση μου, για την οποία δεν έχω μετανοήσει.

Γι' αυτό και κάθε ανάμνησή μου από την ζωή μου εδώ, νοιώθω πως είναι κομμάτι του φορτίου και της ψυχής μου.

Είναι αδύνατο για όλους μας, να ξεχάσουμε τα ποικίλα ταξίδια, με λανθάνοντα ενδιαφέροντα θρησκευτικά, με μονή ευτροφία την λαχνηρότητα των ναυτικών του κορβαβίου, και μονή παρὰ τα πράγματα μας. Κι όσο χρυσιάζει να φανεί το νησί, η λαχνηρότητα μας μεγαλώνει.

Έπαγα πια, να μετρώ τους γκαρούς, για να νιώσω την απόσταση του ταξιδιού. Οι ατελείωτες ώρες του, γίναν συνήθεια.

Η μυρωδιά του φουφαρίσιου καπνού, που κορδαλιάζει στην πόρτα τ' ανέμου, κύματι στη μέση ηχώ των ρουδουνιών μου, μανιέρα πια.

Κρύες παρθένης πλαστικές, υποδέχονται το παθιασμένο άγκυρά μου, όσο αντίκειται το κρύο, κάτω απ' την υγρή επιδέρμη της δάλασας. Μακριά, απ' τους πολύχρωμους καναπέδες, κι απ' τις ανάμνητες μυρωδιές, πατσουζιού και συνισμένου χεριού ποδιού, συντροφικώς, του ξεχασμένου τουριστή του φθινοπώρου. Το χοροδιακόσμο ευρηματικά, λαχανικιών κι αδυναρτίτων βελανιδιάν, δεν ξεχάσαμε.

την μουσική ευαισθησία των αφτιών μου.
Ούτε και οι αναχρηστές των μηχανών,
ευαισθητοποιούν, τα τυφλά της ακούς μου.
Ο μονότονος θόρυβος της μηχανής,
γίνεται ένα, με την βροχή μου.
Η αλλαγή του ρυθμού του,
εγχαράσσεται,
την αψίδα προτομαρία της αποβίβασης.

Μακρής, ώρης από, συντροφιά,
ζωντανής από βροχής,
μόνο παρατηρητήριο,
ο απέραντος δόχος τ' ουρανού.
Η αναρτήση της διαδρομής εφοδού,
εγχαράσσει το χρόνο του ταξιδιού.

Μα η στερία αρχή ακόμα να φανεί.

Μόνο το φεγγάρι,
της πρώινης νυχτερινής διαδρομής,
επείδη στο πολύ το βλέμμα μου
έτσι κι αλλιώς,
κι αυτό δεν μπορείς ν' αντισταθείς.

Πως και ποιος μπορεί να σχάσει τον φαθμό του
μηχανο-μύρου του κόκκου σίδηρα στο γιγάντι,
μεταβείναι, πορτοκαλοδυσόφυστα, που χιμίζει
από τις ιστορίες, τα ληρώματα, τους φαυμούς
και τα χαχανιτά των γιγάντων θάλασσών του.

Μεταβείναι πράγματα στις ράφες, τις ζώνες
καρέκλες, το μπορεί και τον εκφέ στο ποτήρι του
ερασιού.

Ένας μικρός χώρος που εκρυβε μηχανές νικητές και
από μηχανές καρδίες.

Τι να σου πω για το νησί,
τα νέα ίδια πάντα.
Μακριά από τον κόρσο τη βροχή,
με την ελπίδα φίλο.

Στο κοφηνό το μίερο,
είν' αδελφούς οι θέρεις.
Δυό-τρεις καρφίς μονάχ' ες
και με σταθμένα πόδια.
Στον τραπέζιου το νάυλον,
-θρόνο κι αυτό αήτον χρόνο-
αλφάνεται αλαρχιτή,
η θρόνη του αλφούγου.

Πίσω στον τοίχο και υψία,
κρέμονται δυό κάρδα,
κι όταν ρωτούσες, τι είναι αυτά,
τον μαχητή-κόρου εκβίνα,
ερμητικά τα μάτια.
και μίχατε με δάκρυα,
για μια ρωή γρημάτη,
αλλά δικά του βόλνα
και τον χού τα πάδια.

Σε μια γυνία αδαίωτη,
σαν μια παλιά εικόνα,
με το ποτήρι το εράοι,
τα γαίαντα τα μάτια,
και με τον ήλιο στα μαλλιά,
όσοι οι νιοί φαντάσαν,
την ταυτάει κολήια
του περδυνού στατήβρη.

Δυό-τρεις γέρντοι βουδρωποί,
κάνονται στην πελούα,
τον ενός τα μάτια χανούτα
ερμμένα μες στον πόνο,
τ' άλλου τα δάκρυα χίβουν
ρυτιδιωμένο ερόμο.
Του τρίτου τ' άσπρα τα μαλλιά
πιο άσπρα έχουν γίνει,
απ' την αργία του βορέα
που λάνω τους φυτρώει,
σαν κυρτουστίατιμ αλφύ.

πρώτον την ήγηση το κύμα.
Χρόνο το χρόνο μένουμε
πιο γίγαι νοματαίοι,
απὸς το χρόνο τρέχσαν
για θάλασσας μεγάλης,
εἰ ἀπὸς το χρόνο χάσανε
ὁ ἀγύριστο τὰς ἰδί.

Λίγοι, γέρντοι μινανε,
με λίαν φορτωμένοι,
τη μοναξία προβάτα
καὶ τον καιρὸ γὰ στρώμα.

Τὶ να σου πᾶ γὰ το νῆοι,
τὰ νῆα ἰδία πάντα,
χῆς καὶ φοβᾶται ο ντουνίος
ντους καιρὸς ὁ ἀκούει.

Τὰ Αντικύθια δὲν βουν μόνο το καλοκαίρι με τὴν
ωραία θάλασσα, τοὺς καλεσμένους τοὺς, τὶς ὁμορφί-
ες διαδρομῆς τοὺς. Ζουν καὶ υπαρχοὺν καὶ τοὺς ὑπο-
λοισούς μιναν. Τότε πὺς συντροφία εἶναι ἡ μονα-
ξία καὶ ἡ ἡγία, ἡ φύση με τὴν λανίδα καὶ τὴν,
χλωρίδα τὶς, τὰ γυμνὰ πρόσωπα, ἡ ἀναμονή
τὸν καιρὸν καὶ το ἀπῆλμα τοῦ γῆρου.
Τότε πὺς ἡ ἀνάγκη γίνεται συνήθεια, καὶ μετρίεται
με το καιρὸ καὶ τὴ δύναμη νὰ παλέψας με τὶς
δυσκολίες καὶ το ἀποβλεπτο.

Τὶ αὐτὸ καὶ οἱ παραπάνω στίχοι δὲν μποροῦν
παρὰ νὰ εἶναι ἓνα μεγάλο ευχαριστῶ, εἰ ὅσοις
ἐπαυρὺν βινταῖο το νῆοι, ὅσο το χρόνο, γὰ νὰ
μποροῦν νὰ χαροῦν τὶς ὁμορφίες τοῦ περιβάλλοντος
κόσμου το καλοκαίρι.

Εἰς καὶ οἱ γῆροι,
τὸ ἀγῆρι καὶ ἡ θάλασσα,
ἐρίσονται στο πλῆρωμα

των απορριμνών βράχων,
συνδέοντας την άκρη
της απόλυτης ερημίας,
με μορφές βγαλμένες απ' τη μήτρα της φύσης,
χωρίς τα στοιχεία της τεχνητής διαρρύθμισης.

Παίρνουμε τους ρόλους μας
στη σύνθεση της μοναξιάς,
βάζοντας υποκρουση το πράσινο του γιάρου,
αρχαία τραγωδία δίχως στάσιμο
και χορικό,
την άνοιξη κινηθεί της ανάγκης.

Εδώ, ακόμα κι ο θάνατος,
φοβάται ή ακουμπάει,
τις ημεδαύτες μορφές του τόπου,
αν και φατίζονται εύκολα δύμους
στερημένα απ' της βιώς τις απολαύσεις

Όλοι μας, όσο αγαπάμε τ' αντικείμενα, φαντά
ή όχι, αγωνιούμε για το μέλλον τους, για την ανάγκη
να μείνουν ή βιώσουν πάνω τους.

Να μείνουν ένα μαζί βιωτικό για τους ανθρώπους
του, με το περιβάλλον του να υπηρετεί τις ανάγκες
τους

Ενα μαζί που θα καμμερίσει όρους, ανεξάρτητα
από θρησκεία και φυλακή,

κι αυτή η αγωνία μας, ως είναι η φωνή μας
σε κάθε αρμόδιο που υπεύθυνο, και όλοι μας
από μακριά ή κοντινά ως βάζουμε την δράση μας
για να μετατρέψουμε την αγωνία μας σε βιή.

Ερημονόει το νηδάκι μας θα γίνει,
φοβάται,
οταν χαθούνε του χιμάνει οι φωνές,
και οι πέτρες θα διαβούνται ιστορίες
βγαλμένες μόνο απ' το χιός.

θα χάσουν το χρώμα οι ανήλικες,
έτσι σφύζει για κείνους που νονούν,
η φρέσκια γης δεν θα κορπίζει
τα ροζέττα χέρια θα χαθούν

Μονάχο του το κρασί του γάρου,
δαν στεναχμός για άδικο χαμό
κι όταν σπέρνει, ο ανδρώνιμος ιδρώτας
η θαλάσση δεν δίνει μετρητό.

Ερημονήσι, το μάτι μας θα γίνει
φωθόμα
δ' αλλ' αβούν οι κομποί και οι εποχές,
οι αμυγδαλιές δ' αμυγδίζουν κομποκομώρι,
κρημνών θα γημίζουν οι αυτές.

Μαύρης αιχούρης, μοναχός, θα τριγυρνάνε
τη σωτηρία θα γυρεύουν της γυκής,
οπως την γης την δρέφουν, την ποτίζουν,
ο αχώνες και ο ιδρώτας της βής

Το δέρω πως τ' αβέρια θα κινούνται,
δ' αχώνος χορό νυχτερινό,
παράσταση, Μπαχούι στ' ουράνιο
με Ρεπετόριο Ελαδικο.

Με μουσική αν τις φωνές της νύχτας,
κι αν του αβέρ τις, στροφές,
τα μαύρα θα κρατάν οι κομποβαχίες
κι οι γρυφοί θα κρατάν τις γιγές

Συμφωνική, ορχήστρα δίχως τύπους,
δίχως μαέστρο και γραμμές
δ' ακούγεται στα όρια των ήχων
δ' αβέρ καδίσματα, χωρίς ακροατές

και η βή θα προχωράει,
δ' ανοιγοκλείνουν την αυτιά οι βής
το ρολό τους θα παίρνει η αβούρα

Μα πάντα θα υπάρχει η ελπίδα
όσο η αυγή χαράζει δινιές,
αρκετά οι βοριάδες να μιν χορταίνουν
ή να φέρνουν και δυο ανέμους.

Κι αν του μέλλοντος το δρόμο τον χαράζουν
κόπτρα στα τόξα που βυθών υποταγή,
ο ήλιος στο μεδούρανο δ' ανέβει,
και κάθε τέλος τους, θα φέρνει νέα αρχή.

Τελειωνοντας την ματιά μου αναλόγως, δάδα
νάσαι αυτή, ένα ευχαριστώ δ' όσους, απόδυσμα
δεν βελώνε το νησί τους, δ' όσους "αδυνατούς",
αυτοκυβριους αφερώνουν λίγο από την βωή τους
στο νησί μας, δ' όσους, χωρίς να τους δίνουν σχέσεις
καταχωρίς με τ' αυτοκυβρία τα έχουν κάνει δεύτερη
πατρίδα τους, και δ' όσους γένους από χωρίς μαρτυ-
νές προσπαθούν να συνώσουν τις παραδόσεις και
το χρώμα τους με το νησί μας.

Όλοι μας, ως κάνουν ένα κάλεσμα σε πιο πολλούς
να γίνουν συντονιστές μας να γίνουν φίλοι μας και
με την δράση μας, να κοουμπήσουν πέτρα ν' ανδισει βωή.

Σαν γελαίου σελέταγμα,
κοντραρουν τους ανέμους
και φαρτάρουν τα σκέλη
να χτίσουν φωτιά.
Ναι βρουν γεράκια που φρύβουν,
αιώναν ιστορίες,
και με της τις τα σπορικά,
να χτίσουν τη βωή.
Να βρουν στο και φαυλός,
πέτρα και πεδύματα,
χαίρα κι ιδρώτας να δαδούν
στ' αυχέν την δροσιά.

Φίλοι, εραστές και χιτώνες,
οίσις μας μια παρθε
νων χιταριών το άψυχο,
να δοθούμε πνοή.

Έτσι, θα γίνουν τα όνειρα
καράβι,
που σπου εἰ αν ταξιδεύει,
θα δένουν στο χιμάρι μας
μ' ελβους και έχοινια. —

Κι αν κάποιος αναρωπείται γι' αυτή μου
την παρηβασή, αηά χαλντώ πως είναι ένα
κρημάρι της δίπης μου προσνάθειας, για να
φανούμε εἴ πως ὕ' αἰδίσαι πάνω στὴν
πέτρα των τυτικυδίων.

8/2021 Σ. Πιγούανιαν